

แฝด

โลกสดใสที่ไร้แม่ ร้องนนท์กับนพ

ดินสอสีน้ำ

พิมพ์ครั้งที่ 2

เรารักคุณ
รักโลก
หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษรีไซเคิล

แฝด

โลกสดใสที่ไร้แม่ ของนนท์กับนพ

ดินสอสีน้ำ

แฝด

โดย : ดินสอสีน้ำ

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่เลียง

ดลัปลวืดทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-938-75-6-5

พิมพ์ครั้งที่ 2 : ธันวาคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ดินสอสีน้ำ,

แฝด—พิมพ์ครั้งที่ 2.--กรุงเทพฯ : สีน้ำ, 2565, 212 หน้า

1.นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-938-75-6-5

พิมพ์ที่

บริษัท บี.ซี.เพรส (บุญชิน) จำกัด

93/84-86,93/35,93/37 ซ.พัฒนาการ 1

ถ.สาธุประดิษฐ์ บางโพงพาง ยานนาวา กทม.10120

จัดพิมพ์ และ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

ราคา **189** บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
พิสูจน์อักษร
จัดรูปเล่ม
ออกแบบปก

วิฑิต ไสยนิตย์
ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์
ธนพร ภูนวงศ์
รัชยา ศรศิลป์
หัสติน เวททำ
อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

คำนำสำนักพิมพ์

แฝด เป็นเรื่องราวของเด็กชายฝาแฝด ที่ไม่มีโอกาสได้เจอหน้า หรือได้สัมผัสอ้อมกอดจากมารดาตั้งแต่เกิด มีเพียงบิดา ที่คอยบ่มเพาะเลี้ยงดูสั่งสอนตามกำลังความสามารถของผู้ชายคนหนึ่งซึ่งต้องทำหน้าที่ทั้งแม่และพ่อในเวลาเดียวกัน จนกระทั่งสองพี่น้องได้มาอยู่กับ ตาสุข และ ยายยิ้ม ด้วยเหตุผลบางอย่าง และนั่นจึงทำให้สองพี่น้อง ได้สังคมใหม่ ได้เพื่อน ได้มิตรภาพ ได้รับความรักความอบอุ่นรวมถึงการสั่งสอนจากสองตายาย เพราะเหตุนี้จึงทำให้พวกเขาไม่รู้สึกว่ามีสิ่งใดในชีวิตขาดหายไปเลย ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีแม่อยู่ด้วยก็ตาม แต่พวกเขาก็รู้ว่า แม่นั้นรักพวกเขามากกว่าสิ่งใดบนโลกใบนี้

ถ้าคุณอยากรู้ว่า เราไม่ได้พูดอะไรเกินความจริง ก็เปิดหน้าถัดไปอ่านได้เลย และถ้าอ่านแล้วไม่พอใจ ท่านสามารถติดต่อสำนักพิมพ์สีน้ำ ขอลงเงินค่าหนังสือเล่มนี้คืนได้เลย ยินดีคืนเงินให้เต็มจำนวนที่ซื้อมา

สำนักพิมพ์สีน้ำ ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้ให้การสนับสนุนอุดหนุน หนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ไปอ่าน มีความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้ จะทำให้ท่านผู้อ่าน มีความสุขร่วมไปกับผู้เขียน ขอขอบคุณค่ะ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

ตุลาคม 2565

คำนำผู้เขียน

เรื่อง **แฝด** เกิดจากการนำเอาเรื่องสั้น **‘อยากเก็บไว้ทั้งสองคน’** มาเขียนต่อยอดให้เป็นเรื่องราวของสองพี่น้องฝาแฝด โดยผ่านการเลี้ยงดูจากบิดาเป็นตัวละคร ต่อมาก็ถูกส่งต่อไปให้กับคุณตาคุณยายของพวกเขาให้ช่วยดูแลชั่วคราว

และผู้เขียนเองจึงหยิบเอาช่วงเวลานั้นมาบอกเล่าผ่านตัวหนังสือ ถึงความเป็นเด็กของฝาแฝด ที่พบเจอกับเหตุการณ์หลายอย่าง รวมไปถึงมิตรภาพระหว่างเพื่อน ความรักความอบอุ่นจากสองตายาย และจากบิดาของพวกเขาเอง เพื่อต้องการจะสื่อให้เห็นว่า เด็กในวันนี้ ที่จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า หากได้รับการบ่มเพาะสั่งสอนจากคนรอบตัว รวมไปถึงการได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ถึงแม้ว่าพวกเขาสองคนจะสูญเสียแม่ไปตั้งแต่เกิด พวกเขาก็ยังสามารถมีสิ่งอื่นเข้ามาทดแทนสิ่งที่หายไปได้เช่นกัน

สุดท้ายนี้ ผู้เขียน ขอขอบพระคุณสำหรับมิตรภาพอันสวยงามที่ได้รับจากเพื่อน ๆ จากสิ่งรอบตัว ขอให้ท่านที่กำลังหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน มีความสุขในการอ่านนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

ดินสอสีน้ำ

ตุลาคม 2565

๙๙๑

สารบัญ

1. อยากเก็บเธอไว้ทั้งสองคน	7
2. หวี	17
3. จุดเปลี่ยน	27
4. ดึงดัน	39
5. ห่างไกล	48
6. เพื่อนใหม่	57
7. เอาคืน	65
8. ตัดสินใจ	77
9. ลังเล	86
10. เสียใจ	97
11. ขอโทษ	109
12. ขอขอบคุณ	119
13. แม่	129
14. ล้ำเส้น	143
15. ครั้งแรก	150
16. ปีใหม่	164
17. โลกกลม	170
18. ปราบปราม	180
19. เลือก	189
บทส่งท้าย	202

อยากเก็บเธอไว้ทั้งสองคน

ฉันรักผู้ชายอยู่สองคนพร้อม ๆ กัน มันเป็นความรักที่ฉันไม่สามารถเลือกได้ว่ารักใครมากกว่า เพราะฉันรักเขาทั้งสองเท่า ๆ กัน ฉันทำไม่ได้ถ้าจะต้องเลือกใครเพียงคนใดคนหนึ่ง ให้ฉันตายเสียยังดีกว่าถ้าจะต้องเลือก เพราะฉันอยากเก็บเขาเอาไว้ทั้งสองคน

“เนย แน่ใจนะที่ทำแบบนี้” พี่แนน พี่สาวคนเดียวของฉันถามขึ้น ในเช้าวันที่อากาศสดใส พระอาทิตย์กำลังจะโผล่ขึ้นมาเหนือหลังคาบ้าน ฉันกับพี่จึงเลือกออกมานั่งรับประทานอาหารเช้า ภายในสวนหน้าบ้าน

“แนใจคะพี่ เนยรักเขาทั้งสอง”

“แต่...” พี่แนนมีสีหน้าเป็นกังวล

“พี่อย่าพูดเรื่องนี้อีกเลย เนยตัดสินใจแล้ว” ฉันย้ำให้พี่สาวรู้จุดยืน ในความมุ่งมั่นของฉัน

“ถ้าวันรู้เข้า พี่คงโดนตำหนิที่ไม่รู้จักห้ามน้องสาวตัวเองแต่กลับเห็นดีเห็นงามด้วย” พี่แนน ยังเอาพี่วินสามีของฉันมาอ้างหวังจะให้ฉันเปลี่ยนใจ

“พี่วินไม่รู้หรอกคะถ้าพี่แนนไม่บอก” ฉันให้สายตาอ่อนหวานจับจ้องไปยังพี่สาวเพื่อเป็นสัญญาณให้ช่วยเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ สามีฉันจะรู้เรื่องนี้ไม่ได้เด็ดขาด

แปด

“เนย คิดใหม่อีกครั้งได้ไหม” พี่แนนถอนหายใจเฮือกใหญ่ใช้สายตาแว่ววนจ้องตอบ พุดน้ำเสียงแผ่วเชิงขอร้อง และวางถ้วยข้าวต้มปลากะพง โรยหน้าด้วยกระเทียมเจียว ชিংอ่อนช้อย และขึ้นฉ่าย ให้ฉันตรงหน้า

“ขอบคุณค่ะ เนยรักเขาทั้งสองค่ะพี่แนน และก็รักพี่วินด้วย” ฉันกล่าวขอบคุณ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ รู้สึกน้ำตาเอ่อขังรอบขอบตา พยายามเงยหน้าขึ้นให้มันไหลย้อนกลับเข้าไป

“รักวิน แล้วทำไมถึงทำแบบนี้กับวินละเนย” แต่พี่แนนกลับตอกย้ำซ้ำเดิมฉันมาซ้ำอีก

“พี่แนน” ในที่สุดฉันก็ร้องไห้ น้ำตาไหลผ่านแก้ม จนซึมเข้าไปในปากรับรู้รสเค็มของมัน

“คนรักกัน เขาไม่ทำร้ายกัน แบบนี้นะเนย” พี่แนนยื่นกระดาษทิชชูให้ แล้วลุกขึ้นเดินมาสวมกอดฉันไว้แน่น

“ขอให้เนยมีความสุขกับเขาทั้งสองแบบนี้ แล้วทุกอย่างจะเรียบร้อยก่อนพี่วินกลับมาเนคะพี่แนน เนยสัญญาว่าจะสารภาพเรื่องนี้กับพี่วินด้วยตัวเองคะเนยให้สัญญา เนยรู้ว่าเนยผิดที่ทำแบบนี้ แต่เนยหลงรักเขาทั้งสองคนเหลือเกินคะพี่แนน” ฉันซบหน้าร้องไห้ร้องไห้อยู่กับอ้อมกอดพี่สาว

“เนยไม่สงสัยพี่บ้าง คิดว่าพี่เข้าใจเรื่องนี้ได้หรือ ที่เห็นน้องสาวตัวเองเป็นแบบนี้ พี่ก็รักน้องของพี่เหมือนกันนะ” พี่แนนร้องไห้ตามมาอีก

“ขอโทษค่ะพี่แนน ที่ทำให้พี่ต้องมามีส่วนรู้เห็น ในเรื่องแบบนี้ และยังให้ช่วยปกปิดกับพี่วินอีก แต่เนยหยุดรักเขาทั้งสองไม่ได้จริง ๆ ค่ะพี่แนน เนยตัดสินใจแล้วพี่แนนยกโทษให้เนยด้วยนะคะ”

“แต่ไม่มีพี่คนไหน ทนเห็นน้องของตัวเองทำแบบนี้ได้หรอกนะ เนยหยุดเรื่องนี้เถอะ เราไปหาคุณหมอ ให้คุณหมอรักษานะเนยเน” พี่แนนพุดทั้งน้ำตาร้องไห้สะอึกสะอื้นไปพร้อมกับฉัน

๙๑

“ไม่ค่ะพี่แนน เนยทำใจไม่ได้ ถ้าพี่แนนรักเนย ก็ปล่อยให้เนยมีความสุขที่ได้อยู่กับเขาทั้งสองเถอะนะคะ ถึงแม้มันจะเป็นความสุขระยะสั้น พี่วินรู้ความจริงก็คงไม่ยอม เนยถึงได้ขอร้องให้พี่แนนช่วยไฉะ”

“คือจริง ๆ น้องฉัน พอแล้วอย่าร้องไห้ รักก็รัก พี่ผิดเองที่ตามใจเราตั้งแต่เด็ก จนเห็นผิดเป็นถูกไปเสียแล้ว” พี่แนนพยายามปลอบประโลม ใช้สองมือลูบหลังฉันอย่างเบามือ

“ขอบคุณค่ะพี่แนน ที่เข้าใจน้องสาวคนนี้”

“รีบทานข้าวเถอะ เดี่ยวต้องไปอาบน้ำเตรียมตัวไปหาหมออีกนะ”

“ค่ะพี่”

ฉันเป็นคนป่วยมีโรคประจำตัว โรคลูปัส (Systemic Lupus-Erythematosus) หรือเรียกกันว่า โรคพุ่มพวง ต้องไปหาคุณหมอให้ดูอาการตามคุณหมอนัดบ่อยครั้ง ฉันเพิ่งตรวจพบโรคนี้เมื่อสองปีก่อน หลังจากแต่งงานกับพี่วินได้สามปี คงเพราะฉันมีโรคประจำตัว พี่วินกับพี่สาวของฉันจึงรักฉันมาก ตามใจฉันทุกอย่าง คอยให้กำลังใจ อยู่เคียงข้างฉันเสมอ

ส่วนฉันก็ดูแลตัวเองมากขึ้น อาจจะมีชีวิตด้วยมั่ง ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองอยู่รอด มีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ให้นานที่สุด ฉันก็เลยอยู่กับโรคนี้อย่างสมานฉันท์ไม่มีการลุกลาม จนพี่วินสบายใจเห็นฉันสุขภาพแข็งแรงดี จึงตัดสินใจไปดูงานต่างประเทศตามที่บริษัทกำหนด เป็นเวลาครึ่งปี ซึ่งตอนนี้ก็เหลือเวลาอีกไม่กี่เดือนพี่วินก็จะกลับมาแล้ว และในช่วงเวลาที่พี่วินถูกส่งให้ไปทำงานต่างประเทศ ฉันก็มีความรักใหม่เกิดขึ้น มันเหมือนเขาทั้งสองมาเติมเต็มให้กับชีวิตฉัน แต่คนส่วนใหญ่กลับคัดค้านและบอกว่ามันไม่ใช่

+++++

แฝด

“เนย วันนี้เป็นไงบ้าง ไปหาหมอตตามนัดหรือเปล่าครับ” พี่วิน สุภาพบุรุษ
ตาหวาน ยิ้มเก่ง อารมณ์ดี วิดีโอคอลทางไลน์มาคุยกับฉันก่อนนอนเกือบทุกคืน

ฉันนั่งอยู่บนเตียงส่งยิ้มทักทาย “เรียบร้อยคะพี่วิน พี่แน่นพาไปคะ”

“แล้วคุณหมอยังไงบ้างครับ รายงานมาด่วนเลย ห้ามโกหกด้วยนะ”

“ทุกอย่างเป็นปกติดีคะ คุณพุ่มพวงยังคงสงบนิ่ง ไม่ยอมโผล่มาทักทาย
คุณหมอเลยคะ” ฉันพูดติดตลกให้อีกฝ่ายหัวเราะและสบายใจ

“ดีแล้วที่ไม่โผล่มาคุณพุ่มพวง ให้ดีเลยก็ช่วยออกไปจากชีวิตภรรยาผมที
เถอะจะเป็นพระคุณอย่างสูง” คราวนี้พี่วินเป็นฝ่ายพูดให้ฉันหัวเราะบ้าง

“พี่วิน เนยง่วงนอนแล้วคะ พรุ่งนี้ค่อยคุยกันใหม่นะคะ”

ฉันทำท่าหาหาให้เขาเห็น ให้เขารู้ว่าฉันง่วงนอนจริง ๆ พักหลังมานี้ฉัน
พยายามคุยกับพี่วินให้สั้นลง เป็นเพราะฉันกลัวพี่วินเห็นความผิดปกติ และรู้ว่าฉัน
กำลังปกปิดอะไรบางอย่างกับเขาอยู่

“ครับ จันพี่ไม่กวนแล้ว พักผ่อนนะ แล้วพี่แน่นล่ะเนย”

“อยู่ในห้องน้ำคะ เดียวก็คงออกมาพี่วินจะคุยกับพี่แน่นไหมคะ”

“พรุ่งนี้พี่ค่อยทักไลน์ไป จะถามเรื่องที่เนยหาหมอด่วนนี้แหละไม่มีอะไร”

“พี่วินคิดว่าเนยโกหกหรือคะ” ฉันแก้งทำหน้าอใส่สามี

“เปล่า ก็อยากรู้มากกว่านี้ไง ก็พี่ถามเราก็ตอบแล้วว่าปกติดี พี่อยากรู้ว่าคุณ
หมพูดอะไรบ้าง ก็พี่เป็นห่วงเมียพี่นี่นา”

“เดี๋ยวถ้าพี่แน่นออกมาแล้วยังไม่ง่วง เนยจะบอกให้พี่แน่นทักไลน์ไปหา
พี่วินก็ได้คะ จันบายนะคะเนยง่วงแล้วจริง ๆ คะพี่วิน” ฉันใช้มืออีกข้างที่ไม่ได้ถือ
โทรศัพท์โบกมือบาย บาย เขาไปมา แล้วรีบกดปุ่มปิดระบบวิดีโอคอลบนหน้าจอ
โทรศัพท์ แต่ก็ยังทันที่จะได้ยินเสียงอีกฝ่ายบอกมาว่า รักและคิดถึงฉันมาก
เหลือเกิน

+++++

๙๑

“วิน พี่ขอโทษกับเรื่องทั้งหมดที่ผ่านมา”

แนนพี่สาวของเนยเดินเข้ามานั่งเก้าอี้ตัวข้าง ๆ กับวินหน้าห้องผ่าตัด เธอเองที่ตัดสินใจโทรศัพท์บอกเล่าความจริงให้กับสามีของน้องสาวทราบ ด้วยเวลาผ่านไป แล้วหนึ่งเดือนอาการของเนยกลับแย่ลงจนถึงขั้นวิกฤต

“ไม่เป็นไรครับพี่แนน ผมเข้าใจทั้งพี่แล้วก็เนย” วินเงยหน้าหันไปมองอีกฝ่ายขอบตาบวมแดงซ้ำให้รู้เขาได้ผ่านการร้องไห้มาแล้วหลายครั้ง

“มันเริ่มตั้งแต่วันที่ วิน ทำงานอยู่ต่างประเทศได้ หนึ่งเดือน เนยก็รู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ได้ 16 สัปดาห์ เนยดีใจมาก แต่คุณหมอแนะนำให้นายยุติการตั้งครรภ์ เพราะว่าเนยมีโรคประจำตัว อาจจะทำให้เกิดผลเสียอันตราย ทั้งแม่และลูก แต่เนยไม่ยอมเชื่อฟังคุณหมอ บอกว่าจะเอาเขาไว้ และสัญญาว่าจะดูแลตัวเองให้ดี เนยจึงให้พี่ช่วยโกหกวิน ว่าการตั้งครรภ์แฝดครั้งนี้ปลอดภัย เพราะโรคพุ่มพวงก็ไม่ได้แสดงอาการ และคุณหมอก็บอกให้เอาไว้ได้ โดยการที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด วินอย่าโกรธเนยเลยนะ ถ้าจะโกรธก็ให้โกรธพี่คนเดียว ที่ตามใจน้องสาวมากเกินไป เนยเขามีสัญชาตญาณของความเป็นแม่ ที่พร้อมจะปกป้องลูกของตัวเอง ตั้งแต่รู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์” พี่สาวของเนยหยุดพูด หยิบกระดาษทิชชูที่ตัวเองถือไว้ในมือขึ้นมาเช็ดน้ำตา

“ถ้าผมรู้ก่อนหน้านั้น ผมคงไม่ไปทำงานต่างประเทศ และผมคงจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เนยยอมรับให้ได้ว่า เนยยังไม่พร้อมที่จะมีลูก ไม่ใช่ว่าผมไม่รักลูกนะครับ แต่ผมก็ไม่อยากให้เนยเสี่ยงมากเกินไป ผมจะอยู่ข้างไปครับพี่แนนถ้าผมไม่มีเนย” ใช้สองมือยกขึ้นปาดเช็ดน้ำใสที่ตาทั้งสองข้าง

แฝด

“คุณหมอบอกว่า สาเหตุที่รู้ข้าอาจเป็นเพราะ ประจำเดือนของเนยมาไม่สม่ำเสมอ เลยทำให้เนยไม่ได้สนใจคิดว่าไม่ได้ตั้งครรภ์ และอีกอย่างรูปร่างของเนยออกจะท้วมด้วย จนวันหนึ่งเนยมาปรึกษาพี่ว่ารู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรบางอย่างอยู่ในท้อง พี่จึงรีบพาเนยไปหาคุณหมอตรวจเช็คให้ละเอียด ถึงได้รู้ว่าเนยตั้งครรภ์แฝดชาย”

“ผมผิดเองครับ ที่ประมาทและไม่ป้องกันการคุมกำเนิดให้ดี”

“พี่ผิตเองวิน พี่ขอโทษ พี่เป็นห่วงน้องของพี่เหมือนกันเลยตัดสินใจย้ายมาอยู่บ้านเดียวกับเนย เพื่อจะได้ดูแลอย่างใกล้ชิดแทนวิน และก็คิดไปในทางที่ดีว่า อาจจะไม่เป็นอะไรมาก ถ้าเราพยายามดูแลตัวเองให้ดีอาจจะปลอดภัยทั้งแม่และลูก แต่พอเนยตั้งครรภ์ได้ 23 สัปดาห์ การทำงานของไตแยลง จนต้องย้ายให้เนยมานอนรักษาเฝ้าดูอาการอย่างใกล้ชิดในโรงพยาบาล มันก็เป็นวันเดียวกับที่วินโทรมาคุยถามอาการของเนยในวันรุ่งขึ้นวันนั้น เนยก็ยังจะให้พี่โกหกวินว่า แค่ลั่นล้มธรรมดาแต่คุณหมอป้องกันเอาไว้ก่อน เลยให้นอนดูอาการในโรงพยาบาล เนยไม่ยอมให้วินเป็นกังวลเธอกับลูกมากเกินไป”

“ครับพี่ เนยคงจะเจ็บปวดทรมานมาก ผมควรจะอยู่เคียงข้างเธอในเวลานั้น แต่ทุกครั้งที่ผมโทรมาหาเนย เนยไม่เคยแสดงอาการใด ๆ ให้ผมเห็นเลยสักครั้ง เอาแต่ยิ้ม บอกสบายดีไม่ต้องเป็นห่วงเธอและลูกทั้งสอง” คราวนี้วินส่งเสียงร้องไห้ยากจะอดกลั้นความรู้สึกเอาไว้ได้อีกต่อไป

“ช่วงเวลาที่คุณพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล คุณหมอยาพยายามพูดโน้มน้าวให้เนยยุติการตั้งครรภ์ เพื่อความปลอดภัยของเนยเอง แต่เนยก็ไม่ยอม ยังยืนยันจะเอาลูกทั้งสองไว้ และเนยบอกกับคุณหมอว่า...”

เนนรู้สึกจุกแน่นบริเวณหน้าอกพูดประโยคถัดไปไม่ออกไปชั่วขณะ หยิบกระดาษทิชชูแผ่นใหม่ขึ้นมา เช็ดน้ำมูกกับน้ำตาของตัวเองที่มันไหลลงมาปะปนกัน

๙๑

“เนยบอกกับคุณหมอว่าอะไรครับพี่แนน”

“เนยบอกว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ให้คุณหมอลือเลือกช่วยชีวิตลูกชายเขาทั้งสองก่อน ไม่ต้องเป็นห่วงเธอ เธอพร้อมจะจากโลกนี้ไปเพียงแค่ ขอให้ลูกทั้งสองมีชีวิตรอดปลอดภัยก็พอ” จบประโยคทั้งคู่ก็พากันร้องไห้ร่ำไห้ให้น้ำขึ้นกว่าเดิม โดยไม่อับอายคนที่เดินผ่านไปมา

“โอ้เนย พี่ขอโทษ ขอโทษที่ไม่ได้อยู่เคียงข้างเนยในเวลานั้น พี่ขอโทษ” วินพูดไปร้องไห้ไปจนฟังไม่ได้ศัพท์

“จบจนมาถึงเมื่อวาน พี่เห็นอาการเจ็บปวดของเนยไม่ไหวแล้วจริง ๆ และเวลานี้เนยควรได้รับกำลังใจจากวิน ทำให้พี่ตัดสินใจโทรบอกความจริงให้วินรับรู้ แต่พอมานะ...”

---ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ วินไม่เอ่ยคำใดออกมา แล้วรอให้อีกฝ่ายพูดต่อ---

“เข้านี้....เนยมีอาการแย่งกว่าเดิม เกิดภาวะอาการช็อก หมอบอกมีน้ำในช่องปอดกับช่องท้อง และมีการติดเชื้อในทางเดินปัสสาวะ จนไปถึงการติดเชื้อในกระแสเลือด หมอบอกเนยมีอายุครรภ์ได้ 29 สัปดาห์ จึงรีบทำการผ่าตัดเพื่อจะช่วยเหลือแม่และลูกให้ปลอดภัย นี่ก็สามชั่วโมงแล้วหมอยังไม่ออกมาเลย”

พูดจบประโยคพี่สาวของแนนลุกขึ้นยืนมีอาการกระสับกระส่าย เดินไปมายังหน้าประตูห้องผ่าตัดยังคงร้องไห้ต่อเนื่องไม่ยอมหยุด

“อ้อวิน พี่เกือบลืม เนยเขาฝากให้เอาโทรศัพท์มือถือของเนยให้วินนะ”

“ขอบคุณครับ” รับมาและรู้ทันทีว่าเขาควรจะทำอย่างไรกับโทรศัพท์มือถือเครื่องนี้ รีบเปิดไปโหมควิดีไอคอด

“สวัสดีค่ะพี่วิน ถ้าพี่วินได้ดูวิดีโอนี้ นั่นอาจจะแปลว่าเนยคงจะจากโลกนี้ไปแล้ว ก่อนอื่นเลยพี่วินอย่าตำหนิพี่แนนเลยนะคะ เนยขอร้องพี่แนนให้ช่วยปิดบังเรื่องนี้เองค่ะ เพราะถ้าบอกความจริงกับพี่วิน พี่วินคงจะไม่ยอมให้เนยเอาลูก

แฝด

ของเราทั้งสองไว้ ด้วยกลัวจะเป็นอันตรายมาถึงเนย เนยรู้ว่าพี่วินรักเนย และเนยก็จะบอกว่า เนยเป็นคนที่มีโชคดีมากที่ได้รัก และได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพี่วิน ถึงแม้จะเป็นช่วงเวลาเพียงไม่กี่ปีก็ตาม...”

วินกดหยุดวิดีโอใช้หลังมือปาดน้ำตาทั้งสองข้างเงยหน้าขึ้นมองเพดานสุดลมหายใจเข้าออกให้ยาวขึ้นอยู่พักใหญ่ นิ่งเงียบตื้นตันกับสิ่งที่ได้รับรู้ แล้วจึงกดเปิดวิดีโอที่เป็นรูปภรรยาของตัวเองกำลังยิ้มอยู่บนเตียงในชุดคนไข้ ทั้งที่ความจริงตอนนี้เธออาจกำลังเจ็บปวดทรมานจากภายในอยู่ก็ได้

“วินาทีแรกที่เนยรู้ว่ามิเลียดเนื้อเชื้อไขที่เกิดจากความรักของเราสองคนอยู่ในร่างกายของเนย เนยก็หลงรักพวกเขาและพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อปกป้องเขาทั้งสองค่ะพี่วิน มาถึงเวลานี้เนยมั่นใจเหลือเกินว่าเขาทั้งสองจะปลอดภัยดี ผากบอกเขาทั้งสองด้วยนะค่ะพี่วิน ว่าแม่เนยรักลูกทั้งสองมาก แม่มีบุญน้อยไม่มีโอกาสได้เลี้ยงดูลูกเลย แต่แม่ก็ตั้งใจที่ลูกทั้งสองคือตัวแทนความรักของแม่กับพ่อนะ...”

วินกดปิดวิดีโออีกครั้ง มองเห็นคนในวิดีโอด้วยสายตาพร่ามัว ผ่านม่านน้ำที่หลังไหลออกมาเป็นสายต่อเนื่อง

-เนยต้องไม่เป็นอะไร เนยต้องรอด เนยต้องอยู่เลี้ยงลูกของเราทั้งคู่ด้วยกัน เนยสัญญากับพี่แล้วใจว่าอยู่กับพี่ไปตลอดชีวิต และถ้าจะมีใครต้องจากไปคนนั้นต้องเป็นพี่ก่อนใจเนย ไม่นะ เนยอย่าผิดสัญญาสิ- วินพูดพร่ำอยู่กับตัวเอง

และภาพที่เห็นต่อมาของคนในวิดีโอแสดงอาการนั้วหนังก่อนจะเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเพื่อพูดต่อมันยิ่งทำให้เขาแทบจะเป็นบ้า “ลูกดี้นะ สงสัยรู้ว่าแม่กำลังคุยกับคุณพ่อเลยอยากมาร่วมแจมด้วย” เนยยิ้มอย่างมีความสุขใช้มืออีกข้างลูบหน้าท้องที่ขยายใหญ่ราวกับลูกแตงโม

๑๑

“ส่วนพืวิน ยอ้าร้องให้ได้นะคะ ผาญดูแลลูกของเราทั้งสองให้เติบโตเป็นคนดี เป็นสุภาพบุรุษ มีน้ำใจ ให้เกียรติผู้หญิง เหมือนกับคุณพ่อของเขาด้วยนะคะ และสุดท้ายพืวินอย่าอยู่คนเดียวเลยนะคะ เนยเชื่อว่าคนดีอย่าง พืวิน ต้องได้เจอเจอผู้หญิงที่รักพืวินมากพอ ๆ กับที่เนยรักพื้ ถ้าวันนั้นมาถึง พืวินอย่าลืงเลที่จะให้ชีวิตร่วมกับเธอนะคะ แต่ขออย่างเดียวนะคะ ขอให้เธอรักลูกของเราทั้งสอง เหมือนว่าเธอเป็นแม่อีกคนก็พอ เนยรักพืวินและลูกของเราทั้งสองนะคะ ขอโทษที่ไม่ได้อยู่ร่วมเลี้ยงดูพวกเขาไปพร้อมกับพื้ แต่พวกเขาคือตัวแทนของความรักระหว่างเราสองคนนะคะ พืวิน ยอ้าลืมบอกพวกเขาว่าแม่เนยรักลูกทั้งสองมากกว่าชีวิตของแม่ ต่อไปไม่มีเนยอยู่ด้วยแล้ว พืวินดูแลตัวเองกับลูกให้ดีนะคะ เนยมั่นใจคะว่าพืวินทำได้อยู่แล้ว ลาก่อนคะพืวิน” ลืนเสียงถ้อยคำอำลา เนยคลืย้มกว้างพร้อมทั้งน้ำตาคลอหยอญ จนเอ่อล้นไหลอาบแก้ม มันอาจเป็นรอยยิ้มสุดท้ายที่วินจะได้เห็นและไม่มีวันลืมตลอดไป

“วิน วิน คุณหมออออกมาแล้ว วิน วิน” แนนพื้สาวของเนยเอื้อมมือไปเขย่าไหล่ของวินจนลืนไปทั้งตัวเพื่อให้คนที่นั่งอยู่เอาแต่ร้องไห้กับวิดีโอที่เขเปิดดูวนซ้ำไปซ้ำมานับครั้งไม่ถ้วน

“ครับพื้แนน” เงยหน้าขึ้นตื่นจากวังวนความเจ็บปวดอันแสนสาหัสจนไม่แนใจว่าจะรับมือกับเรื่องนี้ได้อย่างไร เขายังไม่พร้อม และยังทำใจไม่ได้ถ้าคนในคลืบวิดีโอต้องจากไปจริง ๆ

“เอ่อ...ก่อนอื่น หมอขอแสดงความยินดีด้วยครับ คุณได้ทารกแฝดชาย ปลอดภัยทั้งคู่ ตอนนี้อยู่ในตู้อบเพราะน้ำหนักน้อยและอุณหภูมิไม่ได้ตามมาตรฐาน ส่วนแม่ของเด็ก หมอพยายามเต็มที่แล้ว แต่อวัยวะภายในของเธอลืมเหลวไปมาก หมอเสียใจที่ช่วยเธอไว้ไม่ได้ เธอเป็นแม่ที่สืดยอดมากครับ อดทนเพื่อลูกจนถึงวินาทีสุดท้าย เพื่อให้ลูกปลอดภัย หมอเสียใจด้วยนะครับ ขอตัวก่อนนะครับ”

๖๑

+++++

พิธิลยอังคาร เป็นขั้นตอนสุดท้าย เพื่อส่งดวงวิญญาณของ เนย ให้ไปสู่ภพภูมิที่ดี มีความเชื่อกันมายาวนานแล้วว่า ร่างกายมนุษย์นั้นเกิดขึ้น จากการรวมตัวกันของธาตุทั้งสี่ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ดังนั้นเมื่อร่างกายของเราแตกดับไปแล้ว ก็มีการกลับสู่สภาพเดิมตามธรรมชาติ ซึ่งธาตุ น้ำ ถือเป็นหนึ่งในธาตุที่มีคุณลักษณะของความสงบสุข ชุ่มชื้น และเย็น ดังนั้นพิธินี้ จึงเปรียบเสมือนเป็นการส่งดวงวิญญาณของผู้ล่วงลับไปแล้วสู่สุคติ ในภพภูมิที่ดี มีความสงบร่มเย็น

“พี่ขอให้นาย ไปสู่สุคติ ไปสู่ภพภูมิที่ดีนะครับ ไม่ต้องเป็นห่วงลูกชายฝาแฝดของเราทั้งสองนะ พี่สัญญาว่าจะดูแลพวกเขาให้ดีที่สุดเท่าที่พ่อคนหนึ่งจะสามารถทำได้ พี่สัญญา”

วินไปรยกลีบดอกกุหลาบหลากหลายสี ลงสู่แม่น้ำหลังทำพิธีกรรมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยจนถึงขั้นตอนสุดท้าย จากนั้นเรือได้ทำการแล่นวนซ้ายสามรอบ จึงกลับเข้าฝั่ง

ความรู้สึกโหวงเหว บั่นป่วน ใจหาย บังเกิดขึ้นภายในจิตใจของวิน อย่างบอกไม่ถูก ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป เขาแทบตั้งรับการสูญเสียครั้งนี้ไม่ได้ แต่เพราะลูกชายฝาแฝด ทำให้เขาต้องลุกขึ้นมาเพื่อก้าวเดินไปข้างหน้า ยังมีอีกสองชีวิตที่ต้องรับผิดชอบ วินบอกกับตัวเองว่า เขาจะพยายามเป็นทั้งพ่อและแม่ให้กับลูกชาย จะบอกพวกเขาว่า แม่เนย นั้นรักพวกเขามากแค่ไหน ถึงแม้แม่จะจากไปแล้ว แต่ให้รับรู้อยู่เสมอว่า แม่นั้นยอมแลกชีวิตและลมหายใจเพื่อให้พวกเขาได้อยู่รอด พวกเขาทั้งสองคือชีวิตและจิตใจของแม่เนยตลอดไป

๗ ปีต่อมา

เสียงท่อนบทสวดมนต์ของพระวาสา ร่วมใจกันกล่าวคำอุทิศส่วนกุศล บทแผ่เมตตาให้แก่ตนเอง และต่อด้วยให้แก่ผู้อื่น ดั่งขึ้นพร้อมเพรียงกันอื้ออึง ภายในศาลาวัด บ้างก็เลยออกไปภายนอกศาลาที่นั่งตามเก้าอี้หินอ่อนใต้ต้นสาละ กับได้ต้นมะม่วงบริเวณด้านหน้า เมื่อทุกคนร่วมกันถวายภัตตาหารเช้าและชุดสังฆทานกันเรียบร้อยแล้ว

สองพี่น้องฝาแฝดผิวขาวเนียนหน้าหวานตาโตขนตาวาว หลายคนบอกพวกเขาว่า หล่อเหลาเหมือนแม่มากกว่าพ่อ นนท์พี่ชายคนโตไว้ผมทรงคลาสสิกปรกครึ่งหน้าผากไล่ต่ำไปทางด้านหลัง ส่วนนพน้องชายไว้ผมทรงวินเทจตัดสั้นติดศีรษะยาวเฉพาะด้านหน้าและมีปานดำตรงต้นแขนด้านซ้าย ตรงนี้จึงพอทำให้คนทั่วไปพอจะดูออกว่าใครเป็นใคร เงยหน้าขึ้นถามบิดาตามประสาเด็กวัยซี้สงสัย

“พ่อครับ แม่เนยอยู่บนสวรรค์หรือครับ แล้วแม่จะได้รับของที่เราเอามาให้พระด้วยหรือครับ” นนท์พี่ชายฝาแฝดวัยเจ็ดขวบถาม วินผู้เป็นบิดาที่พาพวกเขาทำบุญครบรอบเจ็ดปีให้กับมารดาที่เสียชีวิตไป

แฝด

“อืม คนดีอย่างแม่นย ไม่เคยทำร้ายใคร ไม่เบียดเบียนสัตว์ ทำบุญอยู่เป็นประจำ เวลาจากโลกนี้ไปก็จะไปอยู่บนสวรรค์ครับ ส่วนของที่เจอนำมาถวายแด่พระสงฆ์และอุทิศส่วนกุศลให้แม่นย ก็เสมือนว่าให้แม่นยได้ทำบุญ แต่ที่เราได้คือความสุขกายสบายใจที่ได้ให้ไปครับ” บิดาอธิบายให้ทั้งสองฟัง

“พ่อ ผมเอาชนะมั้งไปให้ปลาในบ่อได้เลยไหมครับ” นพเป็นฝ่ายถาม

“ยังครับ ต้องหลังจากที่นนท์กับนพไปเข้าแถวต่อคิวตักอาหารมากินก่อนนะครับ ตอนนี้อาหารบิณฑบาตพระก่อนสามครั้ง ค่อยลุกขึ้นเอาปืนโตไปวางไว้บนโต๊ะหินอ่อนด้านนอกแล้วไปยืนต่อแถวกับพ่อ”

วินนั่งคุกเข่าลำตัวตั้งตรงก้มกราบ พระสามครั้งโดยมีลูกชายฝาแฝดทำตามอย่างว่าง่ายและงดงาม

“แต่ผมกับน้องยังไม่หิวเลยครับ” นนท์แหงนหน้ามองบิดาที่ท่าต่อรอง

“ไม่หิวก็ต้องกิน ตอนนี้อิ่มครึ่งแล้ว ลูกทั้งสองยังไม่ได้กินอะไรเลยนะครับตั้งแต่เช้านอกจากนมสดคนละแก้ว”

เสียงของวินดังขึ้นจริงจังมากพอทำให้เด็กชายฝาแฝดไม่กล้าพูดอะไรอีก

“ครับ/ครับ”

หลังจากสามพ่อลูกทานข้าววัดกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พากันเอาชนะมั้งที่แวะซื้อของระหว่างทาง มาให้ปลาในบ่อภายในบริเวณวัด ทำให้นนท์และนพ พากันสนุกสนานตื่นเต้นดีใจ เห็นปลาหลากหลายชนิดต่างแหวกว่ายสายน้ำตรงมายังพวกเขาทั้งสอง เพื่อแย่งกันกินขนมปังที่ถูกโยนเอาไปให้จนแทบไม่ทัน

“ให้อาหารปลากันไปก่อนนะนนท์ดูน้องด้วย เดี่ยวพ่อรีบโทรศัพท์ก่อน”

หันไปบอกลูกชายคนโต ล้วงหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงอยู่ข้างในมากดรับสาย

แฝด

“ครับพ่อ”

“ตอนนี้ผมพานนท์กับนพมาทำบุญให้เนยที่วัดครับ”

“เด็ก ๆ ปิดเทอม อยู่บ้านเป็นส่วนใหญ่นะครับ ผมดูแลเป็นพิเศษ
พ่อไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ”

“งั้นผมถามเด็ก ๆ ก่อน ถ้าเด็ก ๆ อยากไปพ่อก็จะพาไปครับ”

“ขอบคุณครับพ่อ ฝากสวัสดีแม่ด้วยครับ”

“นนท์กับนพ ตาสุขโธมา บอกว่าช่วงนี้ปิดเทอม และอยู่กรุงเทพฯ ก็
อันตรายเรื่องไวรัส ตาสุขชวนให้หนีโควิด ไปเที่ยวที่บ้านสวนของแม่เนย เด็ก ๆ จะ
ไปไหนลูก” ทำให้ถามลูกชายทั้งสองซึ่งรู้คำตอบล่วงหน้าอยู่แล้วอมยิ้มเล็กน้อย

“เย้ เย้ ไปครับไป ผมจะไปหาตาสุขกับยายยิ้ม” เด็กทั้งสองกระโดด
โลดเต้นดีใจ ลืมไปว่าตอนนี้ตัวเองกำลังอยู่ในบริเวณวัดกำลังแสดงกิริยา
ไม่สำรวม ไม่สมควรส่งเสียงดังจนผู้เป็นบิดาต้องรีบห้ามปราม

“ขอโทษครับ” เด็กชายฝาแฝดรีบยกมือขึ้นไหว้กล่าวขอโทษในทันทีเช่นกัน
เมื่อรู้ตัวว่าทำผิดพลาดที่น่าเสียใจสำนึกผิด

“ไม่เป็นไร คราวหลังให้ระวังด้วย”

“ครับ/ครับ”

“ปะ ให้อาหารปลาเสร็จแล้ว กลับบ้านไปจัดกระเป๋าเตรียมเดินทางกลับบ้าน
สวนของแม่เนยกัน”

“ครับ/ครับ” ฝาแฝดเดินตามผู้เป็นบิดาไปด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุขเมื่อได้รู้ว่า
จุดหมายปลายทางเบื้องหน้า ทั้งสองจะไปที่ไหน และจะได้พบเจอกับใคร

+++++

แปด

รถยนต์สี่ตะกั่วขับเคลื่อนไปตามถนนลูกรัง ดินปนหินบนถนนเป็นทางยาว สีสอกส้มอมเหลือง มองผ่านกระจกข้าง เห็นฝุ่นฟุ้งตลบไล่ตามมาทางด้านหลัง สองข้างทางเป็นทุ่งนาในเวลานี้ มีต้นข้าวกำลังขึ้นเขียวข่ม และไกลออกไป คือภูเขาหนาที่ไปด้วยต้นไม้ใหญ่ครึ้มปกคลุมใบสีเขียวเข้มอ่อนปะปนทั่วผืนป่า ทำให้ผู้พบเห็นเกิดความสบายตา พาให้รู้สึกสบายใจไปด้วยอย่างน่าอัศจรรย์

“อากาศดีจังเลยครับพ่อ” นพณ์อยู่ทางด้านหลัง มองผ่านกระจกที่บิดา กดปุ่มลดลงให้ครึ่งหนึ่ง

“ตอนนี้ตากับยายกำลังทำอะไรอยู่น้า” นนท์เปรยขึ้นมาบ้างสายตาจับจ้องธรรมชาติภายนอก

“ก็คือนั่งรอเราสองคนอยู่หน้าบ้านแหละ รู้ว่าหลานจะมานี้”

“อีกนานไหมครับพ่อกว่าจะถึงบ้านแม่เนย” สองพี่น้องพูดขึ้นพร้อมกัน

“ไม่กี่นาทีก็ถึงบ้านแม่เนยแล้ว จำทางไม่ได้เหรอเพิ่งจะมาเมื่อปีก่อนเอง”

“พ่อครับ แล้วเราจะเจอป่าแนไหนครับ” นนท์ถามถึงแนที่สาวของมารดาที่พวกเขาพบเจอบ่อยครั้ง เวลาแนเดินทางไปเยี่ยมที่บ้าน

“ไม่เจอสิลูก ก็ป่าแนบอกสัปดาห์ก่อนว่า จะไปช่วยลุงโย่งสามีของ ป้าแนดูแลรีสอร์ทที่เขาซื้อไง”

“จริงด้วยครับผมลืมไป” นนท์บ่นออกมาและทำหน้าเศร้า

“นั่นอะไรนะ” วินฟังมองผ่านกระจกทางด้านหน้า มองเห็นแต่ใบไม้ สีส้ม ๆ กำลังขยับสับคลานอย่างเชื่องช้าอยู่กลางถนน เรียงเป็นแถวอยู่สามตัว

ทั้งสามพ่อลูกเพิ่งจ้องมองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเป็นตาเดียว

“แต่สามตัวกำลังจะข้ามถนนไปอีกฝั่งนะ” วินบอกเด็ก ๆ ซึ่ง ปลดล็อกเข็มขัดนิรภัยชั่วคราวเพื่อจะดูสิ่งที่ทำให้เขาต้องจอดรถ เหยียบเบรก เปิดไฟฉุกเฉินไว้เพื่อคันอื่นตามมาเห็นจะได้ชะลอความเร็วตาม

“ครอบครัวคุณเต้าแน่เลยครับ พ่อ แม่ ลูก” นพณ์พูดขึ้น

๖๑

“แต่พี่ว่าไม่ใช่ซะ น่าจะเป็น พ่อ ลูก ลูกมากกว่า ไม่เห็นเหรอก มีเต่าตัวใหญ่ ตัวเดียว ส่วนอีกสองตัวเล็กมากขนาดก็เท่ากัน” นนทรีบแย้งจ้องมองเต่าทั้งสาม ค่อย ๆ เดินไปอย่างเชื่องช้า

“หรือว่าจะเป็น แม่ ลูก ลูก มากกว่าพี่น้อง” คราวนี้นั้นพคิดต่าง แย้งขึ้นมา บ้างมี สีหน้าจริงจังอย่างอยากรู้ แล้วทั้งสองก็หันไปทางบิดา

“พ่อครับ นั่นจะเป็นแม่ลูกลูก หรือพ่อลูกลูก ครับ” ถามขึ้นพร้อมกัน

“พ่อว่าน่าจะเป็น พ่อลูกลูก มากกว่านะ เหมือนที่พ่อมีนพกับนนทรีไง”

คนตอบหันไปสบสายตากับลูกทั้งสอง เวลานี้ยื่นหน้ามาทางด้านหน้าเพื่อจะได้มองดูเต่าทั้งสามตัวได้ชัดเต็มตา คำตอบนี้น่าจะทำให้ สองปวนขี้สงสัย พอกพอกใจอยู่บ้าง เพราะดูจากอาการปฏิกิริยาแล้ว พวกมันก็นึกยิ่งมัวทั้งใบหน้าและ นัยน์ตาสองคู่

“ครับ/ครับ” ทั้งคู่ขานรับยืมหน้าบาน เบนสายตาหันไปสนใจเต่าทั้งสามตัว เดินผ่านพันถนนข้ามไปอีกฝั่งจนสำเร็จ

“เมื่อถึงบ้านแล้ว บ้างที่ถ้าบ้านเราสองคนมาบ้านแม่ เนย บ้างเนยอาจจะพาลุงโย่งมาเที่ยวก็ได้”

วินเห็นเต่าทั้งสามอยู่อีกฝั่งถนนเรียบร้อยแล้ว เอื้อมมือไปปิดไฟฉุกเฉิน สตาร์ตรถขับเคลื่อนต่อไป เบี่ยงเบนความสนใจไปที่ป่าของทั้งสอง

“งั้นเดี๋ยวคืนนี้ขอผมยืมโทรศัพท์พ่อ โทรหาบ้านเนาะครับ” นพเป็นฝ่าย พูดยิ้มอย่างมีความหวัง

“ได้เลย นั่นไง บ้านตากับยายเห็นกันยัง หลังคาสีแดง ๆ นะ” วินบ้วนปาก ชี้นิ้วไปทางด้านขวามือ ให้เด็กทั้งสองเห็นหลังคาบ้านเรือนไทยโบราณ เป็นบ้านไม้ชั้นเดียวยกสูงใต้ถุนโล่ง ฝาเรือนเป็นฝาไม้กระดาน ติฝาแนวนอนซ้อนเกล็ด ด้านนอกทาสีแดงทั้งหลัง

แฝด

ตากับยายนั่งบนแคร่คอยอยู่ใต้ถุนบ้าน ได้ยินเสียงรถยนต์แล่นเข้ามาจอดเทียบหน้าบ้าน เปิดประตูรั้วรอรับไว้ก่อนแล้ว ลูกขึ้นเดินตรงเข้าหาอย่างไร

“สวัสดีครับตา สวัสดีครับยาย” ฝาแฝดเปิดประตูวิ่งเข้ามาหา โผเข้าสวมกอดบุคคลทั้งสองอย่างรักใคร่

“สวัสดีจ้าหลาน ๆ ใจ ไม่เจอกันปีเดียว โตขึ้นเยอะเลยนะ” ตาสุขก้มลงสวมกอดนนท์แน่นขึ้น ก่อนจะจับตัวห่างออกเพื่омองหน้าเด็กทั้งคู่

“มาขอยายกอดให้หายคิดถึงหน่อย” ยายยิ้มสวมกอดนนท์แน่นขึ้นกว่า

“แต่ว่าคนไหนนพ คนไหนนนท์ ละ เหมือนกันยังกับแกะแบบนี้” ตาสุขเอ่ยปนเสียงหัวเราะ จนเห็นฟันขาวเหงือกแดงตาหยีตื่นกาที่หางตาแยกออกหลายเส้น ผิวคล้ำกร้านแดดยิ่งทำให้เห็นเด่นชัดมากขึ้น มีผมและหวดเคราสีดำปนเทา

“นั่นสิ คนไหนนพ คนไหนนนท์ บอกยายหน่อย” ยายยิ้ม ยิ้มสมชื่อเพราะยิ้มอยู่ตลอดเวลาเป็นคนอารมณ์ดี แลดูมีความสุข โดยเฉพาะเวลานี้ ยายยิ้มฉีกยิ้มกว้างจนเกือบจะถึงใบหู รื้อรอยบนใบหน้าไม่ต้องให้นับ แต่มันทำให้คนที่พบเห็นต้องยิ้มตามและมีความสุขที่ได้เห็นรอยยิ้มนี้

“ตากับยายเดาก่อนสิครับ” นพเอียงคอพูดนี้กระหึ่ม คิดว่าคงเดาไม่ถูก

“เออ...ตาว่าคนที่ตากอดอยู่นี้น่าจะเป็น นนทบุรี ละ ส่วนนพที่ยายกอดไว้อยู่ไหนล่ะ” ตาสุขยิ้มอย่างผู้ชนะ

“ตารู้ได้ยังไงครับเก่งจังเลย” นนทบุรีตาโตตื่นเต้นระคนแปลกใจที่ตาสุขทายถูกต้อง

ตาสุขหัวเราะชอบใจก่อนจะตอบไปว่า “ก็ตาของหลานฉลาดไง”

ทว่าความจริงแล้ว ตาสุขแอบเปิดแขนเสื้อด้านซ้าย ของนนท์ดูว่ามีปานดำอยู่บริเวณต้นแขนหรือไม่ ถ้ามีแปลว่าคนนี้เป็นนนท์เอง แต่เด็กคนที่อยู่ในอ้อมกอดไม่มีปาน

๖๑

“สวัสดีครับ พ่อ แม่” วินหิ้วกระเป๋าวัลลาเกี๋ยงไปใหญ่ตามมาสวม

“สวัสดีพ่อวิน ขั้บรตมาเหนื่อย ๆ ปะขึ้นบ้านล่างไม้ล่างมือเดียวจะได้กินข้าวกัน” ยายยิ้ม ไหว้ตอบลูกเขย พลางเอ่ยชวนให้ชนกระเป๋ารึ้นไปบนบ้านและทานอาหารเย็นที่ได้จัดเตรียมไว้รอเรียบร้อยแล้ว

“ที่นี่ยังสงบเงียบน่าอยู่เหมือนเดิมเลยนะครับ อากาศหมุนเวียนรอบทิศทางแบบนี้โค้วคิดงไม่มาทักทายแนะครับ” สูดหายใจเข้ายี้ดยาวเพื่อรับเอาออกซิเจนผ่านรูจมูกอย่างเต็มที มองไปรอบ ๆ บ้าน ความเขียวขจีของต้นหมากรากไม้มีอยู่ทั่วไป และมีสายลมอ่อนพัดโชยมากระทบกายในบางครั้ง

“ไปเด็ก ๆ ขึ้นบ้าน จะอาบน้ำให้สบายตัวก่อนก็ได้ แล้วค่อยมากินข้าวเดี๋ยวกับยายจะเตรียมไว้ตรงระเบียบงนะ” ตาสุขเอ่ย

“ขอบคุณครับตา ยาย” ผาแฝดกล่าวขอบคุณบุคคลทั้งสอง และจับรวบันไคเดินตามขึ้นไปชั้นบน

ทุกคนนั่งล้อมวงอยู่กับขันโตกที่มีอาหารพื้นบ้านอยู่ห้าอย่าง ประกอบไปด้วย น้ำพริกตาแดงพร้อมผักต้มผักทองนึ่ง ปลานิลเผาเกลือ ไข่เจียว แกงจืดตำลึงเต้าหู้หมูสับ และ ผัดคะน่าน้ำมันหอย

“อาหารปลอดสารพิษทั้งหมดเลยนะ นนท์กับนพ ตำลึงยายก็เก็บเอาที่รั้วข้างบ้าน ผักคะน้าตาปลูกเองในสวน ไข่ไก่ตาก็ทำเล้าเลี้ยงไว้กินไข่เองเหมือนกันกินเยอะ ๆ”

“แล้วปลานิลล่ะครับตา” นพถามขึ้น

“ปลานิล ยายซื้อที่ตลาด เลือกเอาตัวที่ตายแล้วแต่ก็ยังสดอยู่มาทำ”

“ทำไมล่ะครับยาย” นนท์ถามบ้าง

“ยายไม่ฆ่าสัตว์เพื่อเอามาทำอาหารหรือกลาน ยายทำใจม่ำนไม่ได้ ตาสุขก็เหมือนกัน ยายกับตารู้ว่ามันคืออาหารของคน การฆ่ามันเพื่อดำรงเลี้ยงชีพสำหรับมนุษย์ ก็คงจะไม่บาปกรรมอะไรถ้าเราคิดแบบนั้น แต่ถ้าเลี้ยงได้ก็เลี้ยงดีกว่า

แฝด

มันทำให้เราสบายใจ” ยายยิ้มอธิบายเพิ่มเติม พลังส่งจันข้าวกลิ้งที่ไม่ผ่านการขัดสีให้กับฝาแฝด กลิ่นหอมของข้าวร้อน ๆ ช่วยเร่งทำให้ทุกคนมีรู้สึกหิวมากขึ้น

ทุกคนรับประทานอาหารกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ยังนั่งพูดคุยกันในเรื่องทั่วไป ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ของแต่ละฝ่ายจนล่วงเลยเวลาค่ำมืด ส่วนเด็กทั้งสองนั่งเล่นหุ่นยนต์ประกอบที่ขนติดตัวมาด้วย อยู่ทางด้านข้างผู้เป็นบิดา

“ดีแล้ว เดี่ยวแม่ขอตัวไปไหว้พระสวดมนต์ที่ห้องพระแล้วก็ขอตัวเข้านอนเลยนะพ่อวิน ถ้ายังไม่ง่วงก็คุยกับพ่อเขาไปก่อน”

“ครับแม่ นนทิกับนพยายจะไปสวดมนต์ที่ห้องพระไปกับยายไหม”

วินหันไปถามลูกชายทั้งสองที่กำลังง่วนอยู่กับการแกะชิ้นส่วนหุ่นยนต์

“ไปครับยาย ผมไปด้วย”

ทั้งคู่วางหุ่นยนต์ลง ลูกขึ้นเดินตามยายยิ้มตรงไปยังห้องพระ

+++++

ท่ามกลางออกไปบริเวณภายนอกรั้วบ้านเรือนไม้ มีสายตาสองคู่หนึ่งหลบมุมส่องลอดผ่านรั้วบ้านท่าจากไม้ อย่างสงบเงียบ จ้องมองมายังบ้านหลังนี้ เผื่อคอยเวลาอย่างใจเย็นราวน้ำแข็ง เห็นไฟบนบ้านเปิดไว้สว่างไสว มีเด็กสองคน ผู้ใหญ่สามคน นั่งอยู่ระเบียงบ้านทางด้านหลัง ส่วนด้านหน้าประตูบ้านยังไม่ได้ปิด แถมหน้าต่างทุกบานก็ยังเปิด จึงสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวของทุกคนในบ้านได้อย่างง่ายดาย ในมือถือปืนลูกซอง คนละครบอกระเบียงไว้ข้างกาย